

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/32/2026
Identifikačné číslo spisu:	5125010131
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5125010131.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaníča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí konanom 17. júna 2026 v Bratislave v trestnej veci obvineného I. T., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/83/2025, zo 4. novembra 2025

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. T. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 4T/8/2025, zo 4. júla 2025, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/83/2025, zo 4. novembra 2025 bol obvinený I. T. uznaný za vinného zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona a § 123 ods. 3 písm. a), ods. 4 Trestného zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Za to bol obvinenému I. T. uložený podľa § 323 ods. 3 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol v podstate nasledovné:

„Porušením ustanovení, které předcházelo vydání rozsudků a zároveň naplnění dovolacího důvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vidím v postupe prvostupňového súdu (ktorý konvalidoval aj odvolací súd), ktorý odmietol moje návrhy na vykonanie dôkazov bez toho, aby relevantne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré uvedené dôkazy vykonávať nebude. [...] Ja dovolateľ som po doručení obžaloby na základe výzvy okresného súdu oznámil návrhy na vykonanie dôkazov, medzi ktorými som podaním z 24. februára 2025 avizoval, že som si dal na vlastné náklady vypracovať znalecký posudok, ktorý po doručení predložím súdu s návrhom na jeho vykonanie výsluchom znalca. Znalecký posudok č. 70/2025 ÚSI ŽU Žilina som predložil súdu. Okrem tohto návrhu som rovnako žiadal o vykonanie dôkazov - vizualizácia miesta činu cez google maps, výsluch svedka manželky W.Á.Z. Ď.O., vykonanie rekonštrukcie, zabezpečenie kamerového záznamu z obecnej kamery v obci M.Ľ.Z., oboznámenie predloženej fotodokumentácie chladiacej časti motorového vozidla a vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia kriminalistická balistika. Prvostupňový súd môj návrh postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a to na hlavnom pojednávaní 19. mája 2025 a 2. júla 2025 odmietol. [...] V rozsudku označené ako body 2., 5., 6., 7., 8. je možné hodnotiť odmietnutie návrhov na vykonanie dôkazov mňa dovolateľa ako náležité odôvodnené.

Pokiaľ súdy nižšej inštancie odmietli vykonanie mnou navrhnutých dôkazov s tým, že tieto nie sú potrebné a zároveň poukázali, že vierohodnosť výpovede poškodených posudzovali na základe ostatných dôkazov, pričom však v žiadnom smere nešpecifikovali, konkrétne ktoré ostatné dôkazy majú na mysli, rozhodnutie sa stáva nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Uvedené platí o to viac, že v danom prípade išlo o ustálenie najpodstatnejšieho momentu pre určenie správnej kvalifikácie skutku, ktorým bola skutočnosť, či som svojim konaním úmyselne pôsobil za použitia násilia na výkon právomoci verejného činiteľa, ktorému som spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Za ústavne neudržateľné a naplňajúce vyššie označený dovolací dôvod možno považovať aj skutočnosť, že pokiaľ som sa ja dovolateľ bránil tým, že ma usvedčuje iba výsluch svedkov poškodených a ja ich tvrdenia popieram a súdy nižšej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí opakovane vehementne tvrdili, že som usvedčovaný viacerými dôkazmi bez toho, aby tieto špecifikovali.

Tak je tomu v prípade odmietnutia dôkazných návrhov [...] Pokiaľ konajúce súdy svoje rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným zdôvodnia všeobecnou formuláciou, že dôkazy sa týkajú okolností nepodstatných pre rozhodnutie súdu vo veci a vykonanie týchto dôkazov súd vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní považuje za nadbytočné a nepovažuje ho potrebné pre rozhodnutie vo veci bez ďalšej špecifikácie, z ktorej by bolo možné vyvodiť bližšie okolnosti právnych úvah súdu (§ 168 ods. 1 Tr. por.), takého rozhodnutie je nepreskúmateľné. Rovnako je nepreskúmateľná skutočnosť, pokiaľ súdy nižšej inštancie odmietli návrh na vykonanie dôkazov s tým, že skutočnosti, ktoré z nich majú vyplývať možno zistiť z iných skôr vykonaných dôkazov, avšak v meritórnom rozhodnutí nešpecifikujú, o ktoré konkrétne dôkazy ide. V danom prípade boli v konflikte výpoveď mňa dovolateľa a výpoveď poškodených príslušníkov PZ. Keďže som chcel preukázať pravdivosť skutkového deja tak, ako som ho popísal, na podporu svojich tvrdení som súdu uviedol a špecifikoval návrhy na vykonanie dôkazov, pričom jeden z dôkazov - ZP som aj predložil. Miesto toho, aby sa súd relevantne zaoberal mojimi dôkaznými návrhmi, ich všetky odmietol bez náležitého odôvodnenia a celé rozhodnutie založil len na výpovedi príslušníkov PZ a dôkazoch, ktoré nemajú žiadnu relevanciu (vo vzťahu k priebehu skutku). Hodnotenie vierohodnosti akejkoľvek výpovede ktorejkoľvek osoby je síce prirodzene ponechaná na úvahu konajúcemu súdu, ktorý však v prípade konfliktu medzi dvoma dôkaznými skupinami musí súd vyvinúť mimoriadne úsilie, aby vysvetlil, prečo uprednostnil určitý dôkaz pred iným (uvedené absolútne absentuje v odôvodnení oboch súdov nižšej inštancie). Čo sa týka môjho návrhu na vykonanie dôkazu - výsluch znalca k ZP č. 70/2025, tak prvostupňový súd uviedol, že sa týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie a vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania ho považuje za nadbytočný a nepotrebný pre rozhodnutie vo veci. Takéto odmietnutie návrhu je absolútne nesúladné s kvalitatívnymi požiadavkami uvedenými v § 168 ods. 1 Tr. por., pretože mne obžalovanému nedáva žiadne konkrétne odpovede a neposkytuje žiadne právne úvahy konajúceho súdu, ktoré by boli preskúmateľné. V prvom rade uvádzam, keďže súd tento dôkaz odmietol vykonať, z čoho usúdil, že sa týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie a rovnako, prečo ho považuje za nepotrebný a nadbytočný. Mám za to, že tieto právne úvahy by boli namieste v prípade, že by súd dôkaz vykonal a tento následne vyhodnotil v rámci rozhodovania o mojej vine. Odôvodnenie prvostupňového súdu je poznačené absenciou ústavne konformného odôvodnenia rozhodnutia spočívajúce v konkrétnej

špecifikácii odmietnutia dôkazného návrhu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu (ohľadom odmietnutia vykonania mnou navrhnutých dôkazov) a na tento v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu odkázal, pričom doplnil vyjadrenie týkajúce sa odmietnutia vykonania ZP. Rovnako ako prvostupňový súd bez vykonania dôkazu, tento hodnotí ako keby ho vykonal (bez významu k veci, nepodstatný, nepotrebný), pričom úplne nepochopiteľne vyznieva hodnotenie, ktorým súd konštatuje, že odborníkovi z cestnej dopravy boli položené neštandardné otázky. Podľa názoru môjho dovolateľa pri formulácii odborných záverov znalcom neprináleží konajúcemu súdu hodnotiť, či sú položené otázky znalcovi štandardné, pretože takýto pojem nepozná ani vymedzenie znaleckých odvetví. Znalec na zadané otázky vždy odpovedá z hľadiska svojej kompetencie a odbornosti a nie štandardne či neštandardne. Znalec sa rovnako nevyjadroval k hodnovernosti svedeckých výpovedí poškodených, ale vyjadroval sa, či sú výpovede poškodených v súlade s technickým hľadiskom skutkového deja, ktorý znalec modeloval s využitím príslušného počítačového softvéru.“

Ohľadne uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolateľ uviedol v zásade nasledovné:

„Pre posúdenie naplnenia dovolacieho dôvodu poukazujem na absenciu znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i), ods. Trestného zákona. [...] Na zranenia poškodeného N.. C. R.Á.S. bol vypracovaný znalecký posudok znalca I.. Ď.O.Á.Z. č. 23/2024, pričom z jeho záverov vyplynulo, aké zranenia poškodený utrpel. Rovnako znalec určil obmedzenie v obvyklom spôsobe života na 8 týždňov, ktoré spočívalo v tom, že po dobu 4 týždňov bol poškodený obmedzovaný v dostupovaní na ľavú končatinu a následne po dobu 4 týždňov podstupoval rehabilitáciu. Poškodený na hlavnom pojednávaní vo svojom výsluchu uviedol, že má 3 malé deti a nemôže s nimi tak tráviť čas športovo ako bol doteraz zvyknutý a z tohto pohľadu ho to dosť obmedzuje v bežnom živote. Ja dovolateľ poukazujem na skutočnosť, že neboli vykonané žiadne objektívne dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosť, že poškodený bol po dobu najmenej 42 kalendárnych dní obmedzený v obvyklom spôsobe života závažným spôsobom. Podľa môjho názoru bolo len preukázané, že znalec určil za dobu liečenia časový horizont 8 týždňov. Absentuje akákoľvek objektívna dôkazná skutočnosť, z ktorej možno bez akýchkoľvek pochybností určiť závažné obmedzenie v obvyklom spôsobe života poškodeného. Samotný poškodený na priamu otázku prokurátora ako ho zranenie obmedzilo v obvyklom spôsobe života uviedol, že v tom, že nemohol tráviť športovo čas so svojimi deťmi. Hoc ide nepochybne o určité obmedzenie, toto samo o sebe nemožno považovať za závažné obmedzenie obvyklého spôsobu života. Rovnako obmedzenie spočívajúce v čiastočnom našľapovaní na jednu končatinu nie je možné bez ďalšieho automaticky vyhodnotiť ako závažné obmedzenie obvyklého spôsobu života.

Naplnením vyššie označeného dovolacieho dôvodu je podľa môjho názoru aj absencia posúdenia zákonnosti a legitímnosti vykonaného služobného zákroku, ktorý predchádzal skutkovému priebehu deja. V prvom rade je potrebné rozlíšiť, či bol zo strany policajtov vykonávaný služobný zákrok alebo služobná činnosť. Nespornou skutočnosťou, ktorá vyplynula z výpovedí poškodených je to, že dôvodom, prečo boli povolaní do práce bola mimoriadna situácia spojená so zvyšovaním hladiny riek v okrese Kysucké Nové Mesto. [...] Dôvodom na zastavenie vozidla mala byť skutočnosť, že obaja vedeli, že mám uložený zákaz činnosti. Vzhľadom na vykonané dôkazy možno uzavrieť, že v prípade poškodených nešlo o vykonávanie služobnej činnosti (keďže boli v práci na základe mimoriadnej situácie bez inštruktážneho záznamu a ich úlohou bolo monitorovanie hladiny riek). Možno teda konštatovať, že išlo o služobný zákrok, avšak podľa názoru môjho dovolateľa bez sledovania legitímneho cieľa. Ak by bola dôvodom môjho zastavenia vedomosť príslušníkov PZ o zákaze činnosti viesť motorové vozidlá, táto nemá nič spoločné s dohľadom nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, pretože osoba jazdiaca v čase zákazu činnosti sa dopúšťa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia (za splnenia všetkých podmienok). Samotnú legalitu služobného zákroku popiera aj vyjadrenie poškodených, ktorí uviedli, že po zastavení vozidla ma poškodený R.Á.S. vyzval, aby som predložil doklady oprávňujúce vedenie motorového vozidla. Ak bola teda dôvodom zastavenia vedomosť poškodených o mojom zákaze činnosti, neexistuje žiadny právny ani logický základ, pre ktorý by ma následne žiadali na predloženie dokladov. [...] Skutočnosť, že poškodený R.Á.S. voči mne v minulosti vykonával služobný zákrok

súvisiaci s odmietnutím podrobiť sa odberu krvi a iného biologického materiálu nič nepreukazuje. Príslušník R.Ā.S. totiž nemal vedomosť o ďalšom postupe v tejto veci, t. j. nedisponoval informáciou o skončení trestného konania (a prípadnom právoplatnom odsúdení s uložením trestu zákazu činnosti). Zastavenie vozidla mňa dovolateľa nemalo žiadny legálny základ, príslušníci PZ sa rozhodli vozidlo zastaviť svojvoľne a takýto postup nemôže požívať právnu ochranu. Poukazujem, aj na to, že príslušníci PZ rovnako porušili ustanovenie § 136 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície [...]. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že príslušníci PZ uvedené ustanovenie zákona nerešpektovali, vid' správa z biochémie [...], ktorá definuje mieru alkoholu v krvi ako „<0,20“ a v závere definuje prítomnosť alkoholu v krvi príslušníkov PZ v rámci nálezu, v ktorom je uvedené „REPI_LAB: Etanol“. Uvedené jednoznačne vyvracia hypotetické a polemické závery súdov nižšej inštancie o negatívnom výsledku krvnej skúšky na prítomnosť alkoholu v krvi u poškodených príslušníkov PZ. Rovnako je nesprávny postup prvostupňového a odvolacieho súdu v hodnotení tohto dôkazu. V prvom rade poukazujem na to, že prvostupňový súd tento dôkaz na návrh obžaloby vykonal (samotné vykonanie dôkazu predpokladá, že dôkaz spĺňa materiálne aj formálne podmienky zákonnosti - § 119 ods. 3 Trestného poriadku) a následne pri hodnotení konštatuje, že tento dôkaz je nepoužiteľný v trestnom konaní, čím vlastne poprel svoj vlastný procesný postup pri jeho vykonávaní. Poznámka, že výsledok krvnej skúšky nie je použiteľný na právne účely neznamená, že záver biochemických rozborov nemôže byť v konaní pred súdom vykonaný ako listinný dôkaz ako to nesprávne konštatujú súdy nižšej inštancie. Nezákonnosť zákroku príslušníkov PZ preukazuje aj dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní 13. júna 2025, a to DVD záznam z 15. septembra 2025, pričom na tomto zázname je jednoznačne počuť začiatok strelby príslušníkov PZ a je nepochybné, že príslušník PZ, ktorý začal strelbu (poškodený C.Š.U.) túto začal v rozpore so zákonom, teda nepoužil varovný výstrel do vzduchu, ale rovno vypálil tri rany za sebou (čo potvrdzuje pravdivosť môjho opisu skutku) a to v čase 15.00.09 (pričom v skutkovej vete obžaloby je skutok ohraničený práve časovým údajom okolo 15.00). Tento nezákonný postup príslušníkov PZ bol dôvodom, pre ktorý som sa snažil ujst' z miesta skutku a to v obave o život a zdravie, pričom tento nezákonný postup predchádzal aj správaniu sa poškodeného R.Ā.S., ktorý vyskočil a dopadol na čelné sklo vozidla, čím absentuje akákoľvek subjektívna stránka v mojom správaní deklarujúca môj úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa.“

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, § 8 Trestného zákona, § 34 ods. 1 Trestného poriadku, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona, § 119 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku a § 168 ods. 1 Trestného poriadku v jeho neprospech, aby zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa, a aby rozhodol, že ho neberie do väzby.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor a uviedol v zásade nasledovné:

„Ohľadne takýmto spôsobom formulovanému a odôvodnenému dovolaniu je potrebné uviesť, že je výlučne kompetenciou súdu vysporiadať sa s návrhmi strán na vykonanie dôkazov a na jeho úvahe, či dôkaz navrhnutý tou-ktorou stranou vykoná alebo nie. Samotná nespokojnosť strany trestného konania s rozhodnutím súdu o vykonaní dôkazu alebo jeho odmietnutí, nespôsobuje žiadne procesne relevantné následky a nedochádza tým k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Je len na úvahe súdu, či dôkaz vykoná alebo nie. Odôvodnenie rozhodnutia súdu o odmietnutí dôkazov, tak ako to vykonal súd prvého stupňa a ako toto bolo doplnené odvolacím súdom, predstavuje dostatočne zrozumiteľný a vyčerpávajúci podklad na rozhodnutie súdu a na splnenie povinnosti súdu odôvodniť svoje rozhodnutie. Odôvodnenia postupu a rozhodnutí, ktorých nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť namieta obhajkyňa odsúdeného, sú primerané svojim obsahom a zrozumiteľné. Konaním a rozhodnutím súdov nedošlo k porušeniu práva na obhajobu tak, ako to uvádza v dovolaní jeho obhajca. Pokiaľ ide o zákonnosť a dôvodnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, v tomto smere konštatujem, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd, riadne vykonané dôkazy vyhodnotili a skutok, ktorý spáchal odsúdený aj správne právne kvalifikovali. Súdy svoje rozhodnutia ohľadne každej podmienky na naplnenie trestnej zodpovednosti odsúdeného pre trestný čin, ktorý spáchal, riadne vyhodnotili a odôvodnili, pričom svoje rozhodnutie

opreli o riadne a v dostatočnej miere vykonané dokazovanie a dôkazy. Súdy sa riadne vysporiadali teda nielen s dôvodnosťou právnej kvalifikácie skutku odsúdeného, ale aj s tým, či bol skutok spáchaný voči verejnému činiteľovi, pri výkone jeho právomoci a pre jeho výkon a takisto aj s tým, či bolo preukázané porušenie povinnosti policajtov.“

Prokurátor vo svojom vyjadrení s poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky o podanom dovolaní rozhodol tak, že dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietne.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie. Pokiaľ by zákonodarcu zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu tak, ako je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov, činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu, je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne

zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Majúc na zreteli konkrétne námietky obvineného ohľadne porušenia jeho obhajobných práv najvyšší súd dáva do pozornosti, že právu obvineného spočívajúcemu v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom-ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Je potrebné si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Nejde o porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhovie dôkazným návrhom obhajoby z dôvodu, že skutkový stav považuje za zistený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, (ktoré sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu vo veci samej, nevysvetlí (neodôvodní) aspoň stručným, no zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania.

Pre bližšie vysvetlenie najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu je porušené predovšetkým v prípade existencie tzv. opomenutého dôkazu. Podľa doktríny opomenutých dôkazov je opomenutým predovšetkým taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre posúdenie otázky viny zásadný význam, avšak vo veci rozhodujúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia odmietne, prípadne jeho vykonanie úplne opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím v konečnom dôsledku dochádza k tomu, že vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom vo vzťahu k jeho odmietnutiu absentuje akákoľvek zmienka, alebo zmienka je len okrajová a všeobecná, nezodpovedajúca povahe a závažnosti veci.

Z podaného dovolania najvyšší súd zistil, že dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie odmietnutia vykonania dokazovania v rozsahu jeho návrhov:

- na vizualizáciu miesta činu prostredníctvom technických prostriedkov a internetovej služby Google Maps (č. l. 430 súdneho spisu),
- na rekonštrukciu, prípadne preverku výpovede na mieste činu (č. l. 409 a 534 súdneho spisu);
- na výsluch znalca C.. V.. K. Y., X., I. ku znaleckému posudku č. 70/2025 z 15. mája 2025 (č. l. 534 súdneho spisu).

Nahliadnutím do predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že o návrhu obvineného na vizualizáciu miesta činu prostredníctvom technických prostriedkov a internetovej služby Google Maps súd prvého stupňa rozhodol na hlavnom pojednávaní konanom 4. apríla 2025 uznesením tak, že

predmetný návrh podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol s poukazom na to, že sa týka okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, resp. vykonanými dôkazmi (č. I. 456 súdneho spisu). O návrhu obvineného na vykonanie rekonštrukcie, prípadne previerky výpovede na mieste činu, ako aj o návrhu obvineného na vykonanie znaleckého dokazovania výsluchom znalca C.. V. K.Á. Y., X., I. ku znaleckému posudku č. 70/2025 z 15. mája 2025 rozhodol súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 2. júla 2025 uznesením tak, že podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať tieto dôkazy s tým, že v prípade prvého z návrhov sa tento týka okolností, ktoré bolo možné zistiť inými, už skôr navrhnutými a už vykonanými dôkazmi a v prípade druhého návrhu sa tento týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie súdu vo veci (č. I. 619 súdneho spisu).

Rozhodnutie o odmietnutí týchto návrhov obvineného na vykonanie dokazovania súd prvého stupňa vo svojom rozsudku odôvodnil nasledovne (str. 15 - 16 rozsudku súdu prvého stupňa):

„Podľa § 272 ods. 3 Tr. por. súd odmietol vykonať dôkazy navrhované obhajobou, a to: 1. Prostredníctvom technických prostriedkov na prehrávanie obrazu vizualizovať údajné miesto činu prostredníctvom Google maps, ku ktorému by sa mohli po vykonaní výsluchu vyjadriť svedkovia - poškodení N. C. R. a N. C., prípadne i obžalovaný, pretože mal za to, že sa týka okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, resp. vykonanými dôkazmi, a to výpoveďami tak svedkov R. a C., ako i samotného obžalovaného. [...] 3. Vykonanie rekonštrukcie, prípadne previerky výpovede na mieste činu, pretože mal za to, že sa týka okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, resp. vykonanými dôkazmi. [...] 4. Obhajobou navrhované znalecké dokazovanie - a to výsluchom znalca C.. V. K.Á. Y., X., I. ku znaleckému posudku č. 70/2024 z 15. mája 2025, predloženému v rámci konania obhajobou, pretože mal za to, že sa týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie súdu vo veci. Vykonanie tohto dôkazu súd vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní považoval za nadbytočný a nepovažoval ho za potrebný pre rozhodnutie vo veci.“

Po podaní riadnych opravných prostriedkov a po predložení veci odvolaciemu súdu sa námietkami obhajoby ohľadne nevykonania navrhovaného dokazovania zaoberal aj odvolací súd, ktorý v dovolaní napadnutom uznesení doplnil odôvodnenie súdu prvého stupňa nasledovne (str. 16 - 18 uznesenia odvolacieho súdu):

„Už okresný súd dal dostatočnú odpoveď aj na námietku obžalovaného o porušení jeho práva na obhajobu a spravodlivý proces v spojení s odmietnutím dôkazov na podporu jeho výpovede. Tieto dôkazy aj podľa názoru krajského súdu boli v porovnaní s manévrovaním vozidla obžalovaným od spozorovania hliadky až do jeho úniku nepodstatné, sekundárne. Obžalovaný sa v priebehu konania neťažoval ani na neoprávnené použitie zbrane zasahujúcich policajtov u ich priameho nadriadeného. [...] Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že prvostupňový súd sa nielenže procesne vysporiadal s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania, keď ich na hlavných pojednaniach uzneseniami podľa § 273 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať, ale tento svoj postoj následne aj odôvodnil v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 15 - 16). Krajský súd sa stotožnil aj s touto časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. [...] K predloženému znaleckému posudku a navrhovanému výsluchu znalca z odboru cestná doprava krajský súd uvádza, že strana obhajoby navrhovala zabezpečiť a neskôr vykonať tento dôkaz (ktorý si nakoniec dala vypracovať na vlastné náklady) pôvodne za účelom mechanizmu vzniku poškodenia čelného skla motorového vozidla OMV zn. Peugeot Boxer, či zodpovedá popisu poškodených. Krajský súd sa oboznámil s obsahom tohto predloženého dôkazu, za účelom posúdenia jeho vplyvu na zistený skutkový stav veci a dospel k záveru, že tento je bez významu k veci, nepodstatný a nepotrebný. Účelom vyžiadania znaleckého posudku je vysvetlenie odbornej otázky osobou, ktorá disponuje odbornými znalosťami z príslušného odboru vzťahujúceho sa na danú vec. Tento znalecký posudok predložil odborníkovi z odboru dopravy cestnej neštandardné otázky, aby vyhodnotil z technického hľadiska popis skutkového deja udaného poškodenými a obžalovaným. Pritom z výpovedí poškodených vyplýva, že poškodený R. skončil na čelnom skle motorového vozidla, teda ich popis skutku zodpovedá aj zistenému poškodeniu motorového vozidla. Zároveň je zrejmé, že poškodeného R. odhodilo na ľavú stranu z pohľadu vodiča. Ohľadom nárazu poškodeného motorovým vozidlom neboli zabezpečené žiadne objektívne stopy, z ktorých by znalec vychádzal a tieto by hodnotil a prispel by tým do ozrejmenia skutkového stavu veci. Znalcovi neprislúcha hodnotiť hodnovernosť skutkových tvrdení - výpovedí svedkov a obžalovaného z technického stavu veci. Z uvedených

dôvodov správne prvostupňový súd tieto dôkazy odmietol vykonať podľa § 272 ods. 3 Tr. por.“

S prihliadnutím na citované časti odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa a uznesenia odvolacieho súdu nemožno podľa dovolacieho súdu konštatovať, že by v trestnej veci obvineného boli prítomné tzv. opomenuté dôkazy vo význame dôkazov, ktoré konajúce súdy napriek návrhom obhajoby na ich vykonanie ignorovali alebo odmietli bez toho, aby svoje rozhodnutie adekvátne odôvodnili. Naopak z obsahu spisu je zrejmé, že právo dovolateľa na riadne a presvedčivé odôvodnenie nadbytočnosti a nepotrebnosti ním navrhovaného dokazovania bolo zachované v dostatočnej miere. Inými slovami možno uzavrieť, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd o návrhoch obvineného na vykonanie dokazovania nemlčali a zrozumiteľne vysvetlili dôvody, ktoré ich viedli k odmietnutiu jeho návrhov. In concreto najvyšší súd dáva do pozornosti nasledovné.

K návrhu na vykonanie vizualizácie miesta činu prostredníctvom technických prostriedkov a internetovej služby Google Maps dovolací súd uvádza, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku odkázal na konkrétne výpovede (N.. R., C. a obvineného), z ktorých bolo možné podľa jeho názoru zistiť okolnosti, ktoré obvinený zamýšľal preukázať týmto návrhom na vykonanie dokazovania. Rovnako je potrebné podotknúť, že návrhom na výsluch znalca C.. V. K.D. Y., X., I. sa pomerne rozsiahlo a konkrétne zaoberal odvolací súd, keď na základe vyššie citovaných dôvodov dospel k záveru, že oboznámenie predmetného znaleckého posudku, ako aj výsluch tohto znalca by bol pre trestné konanie bez významu k veci, nepodstatný a nepotrebný. Najvyšší súd sa preto nestotožňuje s dovolateľom, že by odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu bolo v tejto časti nepreskúmateľné alebo svojvoľné. Práve naopak najvyšší súd sa domnieva, že konajúce súdy sa s dotknutými návrhmi obvineného na vykonanie dokazovania vysporiadali presvedčivo, jasne a zrozumiteľne.

Pokiaľ ide o návrh obvineného na vykonanie dokazovania rekonštrukciou, prípadne previerkou výpovede na mieste činu možno dať za pravdu obvinenému, že vyššie citované odôvodnenie odmietnutia vykonania tohto dôkazu je pomerne strohé, keďže súd prvého stupňa len uvádza, že tento dôkaz sa týka okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, resp. vykonanými dôkazmi bez ich bližšej špecifikácie. Na druhej strane najvyšší súd pripomína, že rozsudok súdu prvého stupňa a uznesenie odvolacieho súdu, ktoré tvoria pre účely dovolacieho konania jednotu, je potrebné hodnotiť ako jeden celok a vo vzájomných súvislostiach, pričom jeho preskúmateľnosť nemožno hodnotiť len na základe jednej izolovanej pasáže.

Z oboch napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že oba súdy presvedčivo uviedli vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov, predovšetkým výpovedí svedkov N.. R. a C., ktoré hodnotili aj v kontexte ďalších vykonaných dôkazov, ako aj v kontexte obhajobnej argumentácie obvineného. Na základe takehoto hodnotenia dôkazov zjavne neidentifikovali potrebu, aby boli predmetné výpovede poškodených preverené prostredníctvom rekonštrukcie alebo previerkou výpovede na mieste činu. Záver o nadbytočnosti vykonania dokazovania navrhovaného obvineným najvyšší súd nepovažuje za nepreskúmateľný, pretože priamo nadväzuje na detailné, presvedčivé a konkrétne hodnotenie dôkazov opísané v odôvodnení oboch rozhodnutí (porovnaj str. 18 - 26 rozsudku súdu prvého stupňa a str. 7 - 8 uznesenia odvolacieho súdu).

Nad rámec uvedeného dovolací súd podotýka, že rekonštrukcia má v súlade s § 159 ods. 1 Trestného poriadku subsidiárny charakter, keďže orgány činné v trestnom konaní alebo súd by k nej mali pristúpiť len vtedy, ak iné dôkazy vykonané v trestnom konaní nepostačujú na objasnenie veci. Rovnako aj previerka výpovede na mieste činu v zmysle § 158 ods. 1 Trestného poriadku sa vykonáva, ak je to potrebné na doplnenie alebo overenie údajov dôležitých pre trestné konanie, ktoré sa vzťahujú k tomuto miestu. Najvyšší súd v intenciách predloženej veci konštatuje, že je zjavné, že oba konajúce súdy nepovažovali kritériá pre vykonanie takejto formy dokazovania za splnené.

Pokiaľ obvinený namietal porušenie jeho práva na obhajobu s poukazom na nesprávnu úvahu súdov ohľadne nepotrebnosti alebo nadbytočnosti ním navrhovaných (alebo aj nenavrhovaných) a z jeho

pohľadu dôležitých dôkazov, resp. s poukazom na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd dáva do pozornosti, že na podklade dovolacích námietok spadajúcich pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je oprávnený skúmať hodnotenie dôkazov, ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah skôr konajúcich súdov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nie je oprávnený (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; viď § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť ani správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom alebo nesprávne hodnotenie dôkazov, môže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov, ako aj posúdenie správnosti realizovaného hodnotenia vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov skôr konajúcimi súdmi. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, spochybňujúca nevykonanie navrhnutého (alebo aj nenavrhnutého) dôkazu alebo uskutočnené hodnotenie vykonaných dôkazov zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Výslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť a vo svojej podstate obchádzať prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal, resp. že súdy podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa v pôvodnom konaní nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy.

Osobitne k rozhodnutiu o nevykonaní navrhovaného dokazovania dovolací súd uvádza, že posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného. Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov zdôrazňujúc svoju viazanosť skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu poznamenáva, že na poklade dovolania podaného obvineným nebol v tejto trestnej veci oprávnený skúmať a posudzovať odmietnuté návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania z hľadiska ich významu pre skutkový stav predloženej veci, ako ani správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu a krajského súdu [§ 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou Trestného poriadku].

S prihliadnutím na zistené skutočnosti najvyššiemu nezostáva iné len konštatovať, že naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v zmysle zásadného porušenie práva obvineného na obhajobu na podklade námietok dovolateľa nezistil.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižších stupňov, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva priamo z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Nadväzujúc na uvedené najvyšší súd konštatuje, že časť dovolania obvineného tvorí polemizovanie so skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov, ich hodnotením dôkazov, ako aj predloženie vlastnej verzie udalostí nekorešpondujúcej s ustálenými skutkovými zisteniami konajúcich súdov. Zohľadňujúc viazanosť dovolacieho súdu týmito skutkovými zisteniami v konaní o dovolaní obvineného najvyšší súd uvádza, že k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku na podklade takýchto námietok dovolateľa nemohlo dôjsť. Rovnako tak na podklade námietok dovolateľa, prostredníctvom ktorých spochybňuje ustálené skutkové zistenia konajúcich súdov, nemohlo dôjsť ani k naplneniu žiadneho iného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keďže takto formulované námietky nezodpovedajú žiadnemu z dôvodov dovolania vymedzených v tomto ustanovení.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti nasledovné námietky dovolateľa, ktoré sa nezhodujú

so skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov:

- neboli vykonané žiadne objektívne dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosť, že poškodený N.. R. bol obmedzený v obvyklom spôsobe života závažným spôsobom po dobu najmenej 42 kalendárnych dní;
- závažné obmedzenie spôsobu života poškodeného N.. R. vylučuje jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní;
- príslušník PZ SR a poškodený N.. R. nemal vedomosť o tom, že má uložený zákaz činnosti, a preto bolo zastavenie vozidla obvineného bez legálneho základu;
- poškodení príslušníci PZ SR nastúpili v deň skutku do služby pod vplyvom alkoholu a tým porušili ustanovenie § 136 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície;
- DVD záznam z 15. septembra 2024 vykonaný ako dôkaz na hlavnom pojednávaní preukazuje nezákonnosť zákroku príslušníkov PZ SR, keďže poškodený C. začal strelbu v rozpore so zákonom bez toho, aby použil varovný výstrel do vzduchu.

Podľa dovolacieho súdu je na podklade takto formulovaných námietok vylúčený prieskum správnosti právnej kvalifikácie skutku v dovolacom konaní, keďže dovolací súd nemôže dopĺňať, resp. „reinterpretovať“ alebo „modifikovať“ hodnotenie dôkazov a skutkový stav zistený skôr konajúcimi súdmi a na podklade takejto modifikácie skutkového stavu následne opätovne posudzovať správnosť právnej kvalifikácie skutku. Aj napriek tomu, že je zjavné, že konečným zámerom obvineného je prostredníctvom uvedených námietok spochybniť právnej kvalifikácie zisteného skutku, spôsob akým sa dovolaateľ snaží docieľiť prehodnotenie právneho posúdenia skutku (cez iné hodnotenie dôkazov) je v dovolacom konaní neprijateľný, nakoľko dovolací súd môže konštatovať nesprávne právne posúdenie skutku iba na podklade skôr konajúcimi súdmi prijatých skutkových záverov, ktorých správnosť a úplnosť nemôže v dovolacom konaní skúmať, resp. meniť [porovnaj § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku časť vety za bodkočiarkou].

Je potom logickým následkom, ak najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerujú primárne k spochybneniu správnosti a úplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov a až sekundárne (následne) k spochybneniu správnosti právneho posúdenia v dovolacom konaní modifikovaného skutku - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Napokon dovolací súd len v krátkosti k legalite postupu príslušníkov PZ SR uvádza, že sa nestotožňuje s názorom dovolaateľa, podľa ktorého príslušníci PZ SR prekročili svoju právomoc. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov je zjavné, že poškodení príslušníci pri zastavení vozidla obvineného vykonávali služobný zákrok na základe dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným, a teda postupovali v zmysle § 9 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“). Keďže predmetný služobný zákrok bezprostredne súvisel aj s úlohou Policajného zboru pri zabezpečovaní dohľadu nad plynulosťou a bezpečnosťou cestnej premávky v zmysle § 2 ods. 1 písm. j) zákona o Policajnom zbore, nič nevylučovalo, aby príslušníci PZ SR pri vykonávaní tohto služobného zákroku využili aj svoje oprávnenia podľa § 69 ods. 1 písm. c), písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších právnych predpisov.

Na zákonnosti vykonaného služobného zákroku nič nemení ani skutočnosť, že policajti boli do služby zaradení za iným účelom ako za účelom odhaľovania trestnej činnosti a zisťovanie jej páchatel'ov (§ 2 ods. 1 písm. b) zákona o Policajnom zbore), resp. za účelom dohľadu nad plynulosťou a bezpečnosťou cestnej premávky (§ 2 ods. 1 písm. j) zákona o Policajnom zbore), nakoľko policajti v službe po zistení dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu je povinný v zmysle § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore vykonať služobný zákrok vždy a bez ohľadu na to, za akým účelom bol do služby zaradený.

Z uvedených dôvodov dovolací súd na podklade námietok dovolateľa nezistil ani naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Zohľadniac všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd sumarizuje, že žiadny z dôvodov dovolania uplatnených dovolateľom v podanom dovolaní (ani iných) nebol naplnený, a preto dovolanie obvineného I. T. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.